

Prejudiciële vragen

- Dient artikel 27, lid 4, sub a, van verordening (EG) nr. 882/2004 ⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake officiële controles op de naleving van de wetgeving inzake diervoeders en levensmiddelen en de voorschriften inzake diergezondheid en dierenwelzijn, aldus te worden uitgelegd, dat het zich niet ertegen verzet dat van een ondernemer voor de in bijlage IV, afdeling A, bij deze verordening genoemde activiteiten ook dan een vergoeding ter hoogte van een van de in bijlage IV, afdeling B, bij deze verordening vastgestelde minimumbedragen wordt geïnd, wanneer de kosten die de bevoegde autoriteiten in verband met de in bijlage VI bij deze verordening vermelde zaken hebben gedragen, deze minimumbedragen niet overschrijden?
- Is een lidstaat onder de in de voorgaande vraag genoemde voorwaarden bevoegd om voor de in bijlage IV, afdeling A, bij deze verordening genoemde activiteiten vergoedingen vast te stellen die lager zijn dan de in bijlage IV, afdeling B, bij deze verordening vastgestelde minimumbedragen, wanneer de kosten die de bevoegde autoriteiten in verband met de in bijlage VI bij deze verordening vermelde zaken hebben gedragen, deze minimumbedragen niet overschrijden, zonder dat de voorwaarden van artikel 27, lid 6, van de verordening zijn vervuld?

⁽¹⁾ PB L 165, blz. 1.

Beroep ingesteld op 17 december 2009 — Europese Commissie/Republiek Estland**(Zaak C-527/09)**

(2010/C 63/43)

*Procestaal: Ests***Partijen**

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: G. Braun, E. Randvere)

Verwerende partij: Republiek Estland

Conclusies

- vaststellen dat Republiek Estland door niet de voor de omzetting van richtlijn 2006/43/EG van het Europees Parlement en de Raad van 17 mei 2006 betreffende de wettelijke controles van jaarrekeningen en geconsolideerde jaarrekeningen, tot wijziging van de richtlijnen 78/660/EEG en 83/349/EEG van de Raad en houdende intrekking van richtlijn 84/253/EEG van de Raad ⁽¹⁾, nodige bepalingen vast te stellen en aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;

- Republiek Estland verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijn in nationaal recht is op 29 juni 2008 verstreken.

⁽¹⁾ PB L 157, blz. 87.

Beroep ingesteld op 17 december 2009 — Europese Commissie/Republiek Estland**(Zaak C-528/09)**

(2010/C 63/44)

*Procestaal: Ests***Partijen**

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: A. Marghelis, K. Saaremäel-Stoilov)

Verwerende partij: Republiek Estland

Conclusies

- vaststellen dat Republiek Estland door de artikelen 3, sub i, nr. iii, 8, leden 2, derde alinea en 3, tweede alinea, van richtlijn 2002/96/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 januari 2003 ⁽¹⁾ (over elektrische en elektronische apparatuur) niet naar behoren in nationaal recht om te zetten, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;

- Republiek Estland verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Richtlijn 2002/96/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 januari 2003 regelt de verwerking van afgedankte elektrische en elektronische apparatuur. Op grond van de analyse van de maatregelen waarmee deze richtlijn in Ests recht is omgezet, is de Commissie van mening dat Republiek Estland de artikelen 3, sub i, nr. iii, 8, leden 2, derde alinea en 3, tweede alinea, van deze richtlijn niet naar behoren heeft omgezet.

Artikel 3, sub i, nr. iii, van deze richtlijn definieert de producent van elektrische en elektronische apparatuur. In de Estse wettelijke regeling inzake afgedankte elektrische en elektronische apparatuur wordt de producent op twee verschillende wijzen gedefinieerd, wat het moeilijker maakt de regelingen inzake de verwerking van afgedankte apparatuur te begrijpen en toe te passen.

Artikel 8, lid twee, derde alinea, van deze richtlijn bepaalt dat bij verkoop van nieuwe producten de kosten van inzameling, verwerking en milieuvriendelijke verwijdering ten aanzien van de kopers niet afzonderlijk worden aangetoond. Republiek Estland heeft die bepaling niet in nationaal recht omgezet.

Artikel 8, lid 3, tweede alinea, van deze richtlijn bepaalt dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat de producenten gedurende een overgangperiode van acht jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn de mogelijkheid krijgen om bij de verkoop van nieuwe producten de kosten van inzameling, verwerking en milieuvriendelijke verwijdering ten aanzien van de kopers aan te tonen, waarbij de aangegeven kosten niet hoger mogen liggen dan de reële kosten. Estland heeft deze verplichting niet in zijn recht omgezet.

Republiek Estland heeft erkend dat de beschuldigingen terecht zijn en beloofde in haar antwoord op het met redenen omkleed advies van de Commissie de schending van de artikelen 3, sub i, nr. iii, 8, leden 2, derde alinea en 3, tweede alinea, van deze richtlijn te zullen verhelpen via een wet tot wijziging van de wet inzake afvalverwerking. Voor zover de Commissie bekend is, heeft Republiek Estland tot dusver de beloofde wijzigingswet niet vastgesteld, of tenminste de Commissie daarvan niet in kennis gesteld, zodat zij de artikelen 3, sub i, nr. iii, 8, leden 2, derde alinea en 3, tweede alinea, van deze richtlijn tot dusver niet in nationaal recht heeft omgezet en dus haar verplichtingen op grond van de richtlijn heeft geschonden.

(¹) PB L 37, blz. 24.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu (Polen) op 18 december 2009 — Inter-Mark Group Sp. z o.o., Sp. komandytowa/Minister Finansów

(Zaak C-530/09)

(2010/C 63/45)

Procestaal: Pools

Verwijzende rechter

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Inter-Mark Group Sp. z o.o., Sp. komandytowa

Verwerende partij: Minister Finansów

Prejudiciële vraag

a) Moet artikel 52, sub a, van richtlijn 2006/112/EG (¹) (hierna: „richtlijn 2006/112”) aldus worden uitgelegd dat de diensten van tijdelijke terbeschikkingstelling van expositie- en beursstands aan klanten die hun aanbod voorstellen op beurzen en exposities, moeten worden aangemerkt als de in die bepaling bedoelde diensten die samenhangen met de organisatie van beurzen en exposities, dit wil zeggen als diensten die soortgelijk zijn aan culturele, artistieke, sportieve, wetenschappelijke, onderwijs-, en amusementsactiviteiten, die worden belast op de plaats waar zij daadwerkelijk worden verricht,

b) of moet worden aangenomen dat het gaat om diensten op het gebied van de reclame, die overeenkomstig artikel 56, lid 1, sub b, van richtlijn 2006/112 worden belast op de plaats waar de afnemer de zetel van zijn bedrijfsuitoefening of een vaste inrichting heeft gevestigd waarvoor de dienst is verricht, of bij gebreke van een dergelijke zetel of vaste inrichting, op de plaats waar hij zijn woonplaats of zijn gebruikelijke verblijfplaats heeft,

— met dien verstande dat deze diensten betrekking hebben op de tijdelijke terbeschikkingstelling van stands aan klanten die hun aanbod op beurzen en exposities voorstellen, waarbij gewoonlijk eerst een ontwerp wordt gemaakt, de uiterlijke vormgeving van de stand wordt uitgewerkt en eventueel de elementen van de stand worden vervoerd en gemonteerd op de plaats waar de beurs of expositie wordt georganiseerd, en de klanten van de dienstverrichter, die hun waren of diensten voorstellen, aan de organisator van dit evenement voor de loutere mogelijkheid van deelname aan de beurs of expositie afzonderlijk een vergoeding betalen, die onder meer de kosten van de voorzieningen, de beursinfrastructuur en de mediadiensten dekt,

— dat elke exposant zelf verantwoordelijk is voor de inrichting en opbouw van zijn eigen stand en in dat verband gebruik maakt van de betrokken diensten die uitlegging vereisen,

— dat voor de toegang tot de beurzen en exposities de bezoekers de organisatoren entreegeld moeten betalen, dat ten goede komt aan de organisator van het evenement, en niet aan de dienstverrichter?

(¹) Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB L 347, blz. 1).